

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 13
SEPTEMBER - 2021

LE ENO JE POTREBNO

Nekoč je znana filmska igralka Marilyn Monroe (1926–1962) rekla svoji služkinji Leni:

»Nihče me ne ljubi, Lena. Nikomur tega ne zamerim. Za kakšno rabo pa sploh še sem? Ne morem imeti otrok. Trikrat sem se ločila. Kdo bi se še menil zame?«

»O, mnogo moških bi si vas želelo,« ji je odgovorila Lena.

»Res,« je odgovorila Marilyn, »mного moških bi se me želelo, toda kdo bi me ljubil?«

Na žalost najbrž nobeden. Slavna igralka

je imela veliko oboževalcev in veliko moških, ki so jo »uporabljali«, ni imela pa nikogar, ki bi jo ljubil.

Ljubezen je osrednje sporočilo Svetega pisma. V Stari zavezi vidimo, kako Bog ljubi svoje ljudstvo in skrbi zanj, še bolj je Božja ljubezen poudarjena v Novi zavezi. Jezusov evangelij je oznanilo ljubezni. Zakon ljubezni je v tem, da ljubezen sprejemamo in jo tudi vračamo.

Mnogi ljudje delajo podobno napako kot Marilyn Monroe: radi bi bili ljubljene, ne potrudijo pa se, da bi znali ljubiti. Namesto tega bi bili radi uspešni, močni, bogati, vplivni ..., da bi ljudje do njih čutili spoštovanje ali celo strah. Ko pride trenutek žalosti, ko boš mislil, da si osamljen in te nihče nima rad, pomisli, da to ni res. Jezus te ima neskončno rad in vedno pošilja ljudi, ki ti stojijo ob strani in so pripravljeni pomagati. Odpri svoje srce in pokaži s prijaznim pogledom, da jih imaš rad. Komu

si nazadnje pokazal, da ga imaš rad? Na kakšen način si to storil? Ali je to bližnji opazil? Vsakdo izmed nas želi biti ljubljen ne zaradi tega, ker je uspešen ali bogat, ampak zato, ker je enkratna in neponovljiva oseba. Tako ljubi Bog vsakega izmed nas in želi, da ljubimo drug drugega.

Na začetku veroučnega leta vam želim, da bi ljubezen, preden jo boste iskali, najprej sami darovali drugim. Če se vsak od nas potruzi in naredi nekaj dobrega za bližnjega, bo vedno več ljubezni med nami.

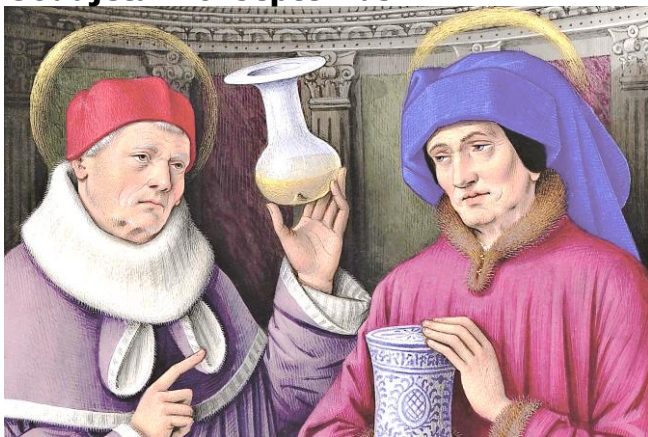
Vir zgodbe: RUSTJA, Božo. (Povejmo z zgodbo). Ognjišče, 2019, leto 55, št. 8, str. 47.

Amicus Dei

SVETNIKI – BOŽJI PRIJATELJI

Kozma in Damijan (umrla ok. l. 303)

Godujeta: 26. september

V prvi evharistični molitvi ali kanonu, ki je sedanjo obliko dobila v 5. stoletju, se v spominu svetnikov poleg dvanajstih apostolov in desetih rimskih mučencev omenjata tudi Kozma in Damijan kot edina svetnika vzhodne Cerkve. To pričuje o njunem prastarem

čestčenju, ki se je z Vzhoda razširilo tudi na Zahod. Papež Feliks III. jima je že v začetku 6. stoletja dal na rimskem forumu, na ostankih dveh poganskih templjev, postaviti lepo cerkev. Rimski martirologij za 27. september poroča: »V Egeji, pristaniškem mestu v Kilikiji v Mali Aziji, sta umrla brata in mučenca Kozma in Damijan; med Dioklecijanovim preganjanjem sta morala pretrpeti mnogo mučenj: nadeli so jima

verige, ju zaprli v ječo, potem so ju vrgli v morje, ju postavili na grmado, pribili na križ, kamnali in ju streljali s puščicami. Ko sta vse to z Božjo pomočjo nepoškodovana prestala, so ju obglavili. Z njima vred so bili obglavljeni tudi trije njihovi telesni bratje Antim, Leontij in Evrepij.«

Pobožna legenda je usodo sv. Kozma in Damijana okrasila s posebno ljubeznijo. V Arabiji sta se naučila zdravniške vede in z očitno Božjo pomočjo ozdravila tudi mnogo takih bolnikov, ki so jih drugi zdravniki imeli za neozdravljive. Ljudi sta zdravila brezplačno, kajti kar sta dobila od Boga, naj pripada Bogu. Ko sta ozdravila neko bogato plemkinjo, je ta položila Damijanu k nogam plačilo in ta ga je tudi vzel. Kozma je bil žalosten, ko je to videl, in je bratu rekel, da bo šel svojo pot in da niti v grobu noče biti skupaj z njim, če denarja ne vrne. Ponoči se je Kozmi prikazal Jezus in mu dejal, naj brata ne obsoja, kajti podarjenega denarja ni sprejel iz lakomnosti, ampak zato, da bo pomagal revnim. Njuno zasliševanje pred Lizijem, cesarskim namestnikom v Ciliciji, in obsodba k čedalje hujšim kaznim se v ničemer ne loči od podobnih, zgodovinsko izpričanih zasliševanj krščanskih mučencev. Že v prvih odgovorih na sodnikova vprašanja slišimo prepričljive besede, ki so neminljive, pa čeprav bi vse drugo, kar se poroča o Kozmi in Damijanu, ne imelo zgodovinske podlage. Te besede so: »Ozdravljala sva bolj z Božjo močjo kakor s svojim znanjem. Ni nama za zemske dobrine, zakaj Kristusova sva.«

Iz teh besed veje živi duh prvega krščanstva, junaški duh mučencev. Zaradi teh besed je vredno, da god bratov Kozme in Damijana še vedno obhajamo. Že davno so ju za svoja posebna zavetnika izbrali zdravniki in lekarnarji. Poleg svetega Roka in svetega Boštjana sta bila češčena kot pomočnika proti kugi. Na Slovenskem

jima je posvečena župnijska in romarska cerkev na Krki na Dolenjskem, imata pa še devet podružnic in mnogo oltarnih slik. Na Krki so njuni imeni združili v eno samo: imenujejo ju 'Kozmijana'. Svoje dni so Krčani na god Kozmijanov slovesno obhajali svoj sejem s slovesno dopoldansko mašo. Domačinom so se pridružili romarji od blizu in daleč. Svetnika upodabljajo kot mlada zdravnika v dolgi vzhodnjaški obleki, obšiti s kožuhovino, in z visokim pokrivalom. V roki držita zdravniško stekleničko in zdravniško orodje ali Merkurjevo palico z dvema kačama, ki je bila od nekdanj znamenje zdravnikov. Poleg zdravnikov in lekarnarjev, zobozdravnikov, kirurgov in zdravniških šol so ju izbrali za svoja zavetnika še drogeristi, brivci, fiziki in slaščičarji.

Pripravila Marica

LITERARNI KOTIČEK

Molitve nekoč

V literarni kotichek smo dodali še stare molitve, ki ste se jih naučili od staršev, starih staršev, sorodnikov ... pa jih še nismo slišali ali pa so pozabljene. Zapišite jih in pošljite, z veseljem jih bomo objavili. Pripišite tudi, kdaj in kdo vas je molitev naučil.

JEZUS, BODI V MOJIH ROKAH,

da ne bom prizadejal bolečine
s svojimi rokami,
potrebujem ljubezen,
ki je večja, kakor sem sam.
Da ne bom ranil
s svojimi besedami,
potrebujem nežnost

ki je večja, kakor sem sam.
Naj bom odprt
in na razpolago
bolniku, ki me pričakuje.
Naj bo to srečanje vir
moči in življenja zanj in zame.

(Anton Rotzetter, Bog, ki mi daje dihati)

»Dedek, kje bova pa prespala? Skoraj noč je že in bolijo me noge,« sem tiho potožil.

»Vem, da si utrujen, fant moj. Prav kmalu bova legla k počitku. To ti obljubim. Tam na začetku vasi je toplar, na katerem sem prespal že bogve kolikokrat. Jutri zarana pa jo mahneva proti domu,« je bil odločen dedek in dodal: »To je zadnjič, da to počneva. Če bo kdo kaj potreboval, naj pride iskat k meni na Golo reber. Če ne, pa tudi prav.«

»A ne, dedek, doma je najlepše,« sem bleknil in do kozolca nisem več govoril. Brž ko sva se skobacala na seno, sem zaspal kakor polh. To je bil moj najdaljši in najtežji dan doslej. Kaj nama je bilo sploh treba tega! Prav gotovo bo kmalu izginil iz moje glave. Kdaj je uspelo zaspati dedku, ne vem. Prav gotovo je še enkrat prelel vse dogajanje, preden je zatisnil oči. Verjetno so ga najbolj žalostile besede, ki so se nanašale na babico in mene.

Dnevi na Goli rebri so kar prehitro minevali. Dela sva imela čez glavo, vendar ne toliko, da bi bila utrujena od garanja. Dedek je znal vse lepo razporediti, tudi počitek. Oooo, tudi lačna in žejna nisva bila nikoli. Najrajši sem imel ajdove žgance in mleko. Dedek je bil pravi mojster za kuhanje.

»Dedek, kdo te je pa naučil tako dobro kuhati, babica?«

»No, malo že, drugače pa sem se tega največ naučil pri svoji mami, ki je bila odlična kuharica. Oče pa si ni znal niti jajca ocvreti. Če mame ni bilo doma, je bil rajši lačen, kakor da bi si kaj pripravil,« se je razgovoril dedek. »Včasih smo mu otroci nalašč malo ponagajali, da smo lačni, čeprav smo imeli vsega dovolj.«

»Kako, dedek, povej?«

»Ata, skuhaj nam mlečno kašo, lačni smo,« in se drug drugemu sladko nasmihali. »Tiho, mulci, počakajte, da pride domov mama. Polne roke imam drugega dela, pomembnejšega od vaše mlečne kaše ali česar koli že hočete,« se je, nasmihajoč, branil. Ah, pa saj je dobro vedel, za kaj gre, zato si našega zbadanja ni vzel preveč k srcu.« »O, dedek, dedek, potem pa otroci takrat niste bili nič boljši od nas. In vendar velikokrat praviš: Ko smo bili mi otroci, ni bilo tako. Kako mi pa to lahko razložiš?«

»Besede pa kar požiraš, nič ti ne uide, smrkavec!« ni hotel zanikati svojih dejanj. To mi je bilo pri njem všeč, da ni spreminjal svojih načel.

Skoraj vsak dan sva se z dedkom sprehodila med travniki in njivami ter opazovala valovanje zlato rumene pšenice in rožnatih trav. Kako ljubeče se je oziral po sadovnjaku. V njem so se bohotila cvetoča

drevesa, ki so jih že pridno obiskovale čebele in nabirale med. Vsakogar, ki je vstopil v našo hišo ali je z nama pokramljal pred njo, je dedek popeljal na vrt in se pohvalil, kako dobra letina bo letos.

Pogosto sva zahajala tudi v mlin, ki je prek zime sameval, v drugih letnih časih pa s svojo prikupnostjo privabljal ne samo naju ampak tudi pohodnike, ki so tod mimo zahajali v visokogorje. Radi so za deset minut posedeli v njegovi senci, se napili studenčnice in odšli svojo pot. Ničkolikokrat sem slišal dedka, ko jim je pravil, kako ponosen je na mlin in svojega očeta, ki mu ga je zapustil. S kakšnim veseljem se je kljub letom loteval priprave mlina na sezono. Marsikaj je bilo treba popraviti in zamenjati ter ga pospraviti, da je lepo urejen pričakal prve obiskovalce.

»Veš, Žiga, najraje bi vse skupaj zapustil tebi, še preden me bodo odnesli počivat na goro k sv. Primožu. Čeprav si še otrok, le v tebi vidim gospodarja na tej domačiji. Drugi bodo vse to podrli ali prodali,« mi je govoril, ko sva sede na leseni klopci ob potočku, ki je poganjal mlinsko kolo, občudovala naše malo kraljestvo.

»O ne, dedek, nikoli te ne bom pozabil. Nikoli, jaz že ne!« sem rekel in ga ljubeče prijel za roke, ki so me vedno božale. »Tako so rekli vsi moji otroci – tudi tvoj oče, ki so se tu, na tem hribu, rodili, a me zdaj na stara leta še pogledat ne pridejo prav velikokrat. Le kdo bi se mučil po

teh hribih, ko je v mestu vsega dovolj. Saj nič ne rečem, bili so pridni in uspešni. Vendar mesto je mesto in prav nihče se ni vrnil sem gor na kmetijo,« je ihtavo dodal.

»Jaz se bom! Ko dokončam gozdarsko šolo, se zagotovo vrnem na Golo reber. Hočem postati tvoj naslednik na Grivarjevem, če boš takrat še tako želel. Morda postanem celo gozdar na tem lepem koščku zemlje,« sem zagotavljal dedku in mu vlival upanje.

»Ooooo, kako rad bi videl, da bi se to uresničilo. Dolga pot je še do tja, Žiga, in takrat me morda že ne bo več na tem Božjem svetu. Sem pa vesel, da imaš željo biti tu gospodar. Ko bi vedel, da se bo to res uresničilo, bi ...,« glas mu je zadrhtel in obrisal si je potno čelo. Morda tudi kakšno solzo.

»Kaj bi, dedek?« sem ga prekinil.

»Bi bil najsrečnejši človek na svetu. Pomirjen in veselega srca bi ti na stara leta lahko še kaj pomagal in svetoval, če bi me hotel poslušati,« je bil odločen v svoji razlagi.

»Seveda, dedek, tudi jaz bi bil najsrečnejši na svetu,« sem mu pritrdil.

Se nadaljuje

SLOVENEČ BITI

Slovenec biti, slovensko ljubiti
je pravzaprav nerazložljiva stvar,
ker je to stvar srca in biti.

Slovenec biti ni drugega
kakor slovensko misliti,
slovensko peti in govoriti;

slovensko ljubiti –
pa s srcem čutiti slovenski svet,
hiše, gozdove, polja, ljudi,
tako čutiti,
da ne moreš, ne moreš biti
brez njih.

Tone Kuntner

Odgovorno na cesto

Dan pred božičem sem hitela v blagovnico, da bi nakupila še zadnja darila. Ko sem zagledala množico ljudi, sem se sama pri sebi začela pritoževati: »To bo trajalo celo večnost, pa toliko drugih opravkov še imam! Božični prazniki so vsako leto bolj neznosni. Ko bi se le lahko spravila v posteljo, zaspala in se zbudila, ko bo že vsega konec!« Navkljub slabi volji sem se odpravila na oddelek z igračami, kjer so me ponovno vznemirile visoke cene igrač. Pa se po praznikih otroci sploh še pritaknejo teh preценjenih igrač?

Med policami sem opazila petletnega fantička, ki je k sebi stiskal punčko. Žalostno je božal punčkine laske, Zanimalo me je, za koga je ta punčka. Fantek se je takrat obrnil k starejši gospe, ki je stala poleg njega: »Babi, si prepričana, da nimam dovolj denarja?« Starejša gospa je odvrnila: »Saj veš, da nimaš dovolj denarja za to punčko, ljubček.« Potem mu je naročila, naj jo počaka tam, sama pa bo še malo pobrskala naokoli. Odhitela je stran. Fantiček je še vedno stiskal punčko k sebi. Odpravila sem se k njemu in ga povprašala, komu bi rad podaril to punčko. »Takšno punčko je imela njegova sestra najrajši in si jo je želela za božič. Prepričan je bil, da jo bo Božiček letos pustil pod smrečico. Odgovorila sem mu, da ji jo bo Božiček morda kljub temu prinesel in naj ne bo tako zaskrbljen. Žalostno je odvrnil: »Tja, ker je sedaj, ji Božiček ne

more prinesiti punčke. Mamici jo moram dati. Ona ji lahko edina odnese to punčko.« Njegove oči so bile polne žalosti, ko mi je povedal: »Moja sestra je odšla k Bogu – v nebesa. Očka pravi, da bo tudi mamica kmalu odšla k njej, zato sem ji hotel dati to punčko, da jo odnese sestrici.«

Srce mi je skoraj zastalo.

Fantek me je pogledal in dodal: »Očku sem naročil, naj ne pusti mamice oditi. Rekel sem mu, naj počaka, da se vrnem iz trgovine.« Potem mi je pokazal čudovito fotografijo, na kateri se je smejal ter mi razložil: »Tudi to fotografijo bom dal mamici, da me ne bo pozabila. Rad imam svojo mamico in želim si, da ji ne bi bilo treba oditi, toda očka pravi, da mora k moji mali sestrici.« Žalostno je pogledal punčko v svojem naročju.

Hitro sem segla v denarnico in iz nje izvlekla nekaj bankovcev. Fantku sem predlagala, da bi še enkrat preštela njegove prihranke. Morda pa le ima dovolj. »V redu,« je dejal, »upam da imam res dovolj.« Neopazno sem svoje bankovce dodala njegovemu denarju, nato pa sva začela šteti. Zdaj je bilo več kot dovolj za punčko. Zahvalil se je Bogu za to, da ima zdaj dovolj denarja. Potem me je pogledal in rekel: »Včeraj zvečer, preden sem zaspal, sem molil, da bi mi Bog zagotovil dovolj denarja za punčko za sestrico. Uslišal je mojo prošnjo. Želel sem si tudi, da bi mamici lahko kupil belo vrtnico, toda te prošnje nisem upal vključiti v svoje molitve. Zdaj pa imam dovolj za punčko in belo vrtnico. Veš, moja mamica obožuje bele vrtnice.« Kmalu zatem se je vrnila starejša gospa, jaz pa sem s svojim vozičkom odšla naprej.

Po tem srečanju je bilo moje počutje bistveno drugačno kot takrat, ko sem vstopila v trgovino. Fantka si nisem mogla izbiti iz glave. Potem sem se spomnila novice, ki je bila pred dvema dnevom objavljena v lokalnem časopisu. Pijan možakar v tovornjaku se je zaletel v osebni avto, v katerem sta bili mlada ženska in majhno dekletce. Deklica je na kraju nesreče umrla, mamico pa so pripeljali v bolnišnico v kritičnem stanju. Njena družina pa je morala odločiti, ali jo bodo odklopili z aparatov, ki so vzdrževali njene

življenjske funkcije. Nikoli več se naj ne bi zbudila iz kome. Je bila to družina fantk a iz blagovnice?

Dva dni po srečanju v blagovnici sem v časopisu prebrala, da je mlada ženska preminila. Kupila sem šopek belih vrtnic in se odpravila v mrliško vežico, kjer so ji ljudje izkazovali zadnje spoštovanje. Ležala je v krsti z belo vrtnico ter fotografijo fantka v rokah, na njenih prsih pa je ležala punčka. V solzah sem zapustila vežico. Polastil se me je občutek, da moje življenje ne bo nikoli več takšno kot prej. Še vedno si težko predstavljam, kako močna je bila fantkova ljubezen do mamice in sestrice.

SAMO DELČEK SEKUNDE JE ZADOSTOVAL, DA MU JE PIJANEC ODVZEL NAJPOMEMBNEJŠE NA SVETU.

Če to zgodbo priporočite prijateljem, znancem, boste morda komu pomagali, da ne bo pijan sedel za volan. Sedaj se je pričela šola in ceste so polne prometa. Bodimo obzirni vozniki, kolesarji, pešci ... in pazimo drug na drugega. Ni pomembno, da prideš na cilj pet minut prepozno, pomembno je, da prideš.

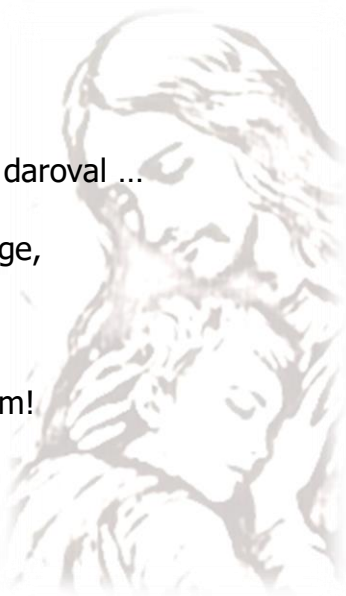
Prijatelji so kot angeli, ki nam pomagajo leteti, ko naša krila pozabijo, kako je treba leteti ...

Poslala M. K.

DAROVANJE

... Bodi to, kar si,
in dovoli Bogu, da iz tebe naredi
očeta ali mater, brata ali sestro ali otroka,
pač to, kar bi Bog preko tebe rad dajal
ali prejemal in za kar bi se Bog za srečo drugih daroval ...
V tihih urah samote in utrujenosti
pa objemi Križanega in mu s solzami umivaj noge,
pusti mu, da te brez besed privije k sebi
in te prestavi v trenutke prve ljubezni.
Tedaj boš začutil, da si njegov duhovnik
in da bi se za vse na svetu ne mogel raziti z Njim!

(p. Pavle Jakop)

SPOMINSKE DROBTINICE

Sprehodi po Logatcu

Stanovalce našega Doma vsak ponedeljek, torek in petek peljemo po našem lepem Logatcu. Tudi prostovoljci se zelo dobro počutimo, ker lahko naredimo dobro delo in tako imamo vsi lepe trenutke. Logatčani si ogledujejo, kaj je novega, kaj se je spremenilo, in zelo uživajo v rožicah na balkonih. Tisti, ki pa niso domačini, pa naš kraj spoznavajo, se čudijo, kako so lepe hiše, kako je vse urejeno; vsi pa smo zadovoljni, da nas kdo ogovori, se ustavi, malo pokramlja ali se s kakšnim znancem po dolgem času pozdravi.

Ko se vrnemo v Dom, je veliko tem za pogovore, kaj so doživeli, tudi nestrpni vozniki jim ne uidejo, kadar prečkamo zebro na cesti, ker se ne zavedajo, da smo vsi na čakanju, da bomo/do prišli do stopnje, ko bo nekdo moral tudi naš voziček porivati pred seboj, če si bomo hoteli kaj ogledati ali kam priti.

Pa vsem lep pozdrav,
hvala za pomoč,
strpnost in čakanje.

Marija K.

Kar nekaj prostovoljcev se je odločilo, da bo vsak dan prostovoljno sprejemalo obiskovalce stanovalcev. Sedaj je drugačen protokoli, kot je bil včasih. Zmeriti je treba temperaturo, popisati, zadnji teden še skenirati kodo o cepljenju. Tukaj se pa malo zatakne, ker so nekateri obiskovalci zelo uporni, so tudi zelo ostri, grozijo nam z evropskim sodiščem. Veliko svojcev že dobro poznamo, saj so zelo pridni v obiskovanju, nekatere pa malo manj.

Včasih, ko so bili domovi zaprti, vsi vemo zakaj (COVID 19), je bilo veliko vroče krvi, da ne morejo priti na obisk, danes, ko je to možno, jih pa ni. A kaj bi o tem – vsak ve zase. Mi pa to radi delamo in smo veseli obiskov. Tudi mi čakamo nestrpno tako kot naši stanovalci. Upam, da smo Domu v veliko pomoč, saj jim kadra primanjkuje. Tudi nekateri svojci so nam zelo hvaležni, nekateri pa se nas tudi »sposodijo«.

Naj še dolgo ostanejo domovi odprti! A za to bomo morali vsi nekaj narediti, mi: da bomo spoštovali ukrepe, obiskovalci pa tudi, da

izpolnijo, kar bomo mi od njih pričakovali, saj dobimo ta navodila od strokovnjakov, zato se jih moramo držati – brez slabe volje in raznih groženj.

Naj bodo vsem obiski v veselje, imejte se lepo ob ljubljene osebe, nam pa namenite tudi kakšen nasmeh, saj smo dežurni zaradi vas, da se lahko vidite in zveste, kaj je novega na vaših bivših domovih.

Naj bo vsem vam in nam v zadovoljstvo, da vsi delamo za isti cilj, da je vsem čim bolj lepo, koristno, vse je delo za Boga in Božje kraljestvo.

Marija K.

IZLET PROSTOVOLJCEV

V četrtek, 26. avgusta letos, smo se prostovoljke in prostovoljci Doma Marije in Marte z duhovnim voditeljem, gospodom Janezom Komparetom, in pod vodstvom Silve Kranjc Debevc, udeležili izleta na Pohorje in okolico. Dopoldne smo se z avtobusom odpeljali na Roglo. Zaradi gostega prometa smo zamujali. Izlet smo imeli zaradi vodenih ogledov skrbno načrtovan. Po prihodu na Roglo smo se napotili na POT MED KROŠNJAMI. To je v turistične namene zgrajen stolp, katerega premer je 22 m. Stoji v osrčju mogočnih pohorskih gozdov, na vrhu Rogle, na nadmorski višini 1517 m. 1043 m dolga pot se med smrekami vije do 20 m visoko. Vmes so trije gozdni otoki s poučnimi postajami: o kamninah, rastlinah in pohorskem živalstvu. Lesena pot je prijazna tudi vozičkom. Stolp na vrhu meri 37 m, največji naklon poti znaša 6 %. V

sredino stolpa je postavljen tobogan za adrenalinsko vožnjo, dolgo več kot 60 m. Na koncu sprehajalne poti pri izhodu smo šli skozi trgovinico s spominki.

Naslednjo postajo smo imeli v Slovenskih Konjicah, kjer smo obiskali Čebelarstvo ŽVIKART, ki ima dolgoletno tradicijo. Je edino v Sloveniji z dvema najvišjima nazivoma v čebelarstvu. To sta naziv kvalificirani delavec v čebelarstvu – poklic čebelar, ki ga je

pridobil oče Franc leta 1956, in naziv čebelarski mojster, ki ga je pridobil sin in sedanji čebelar Aleksander leta 2006. Tako z znanjem ohranja tradicijo in zagotavlja kvaliteto čebeljih proizvodov na visokem strokovnem nivoju. O tem pričajo vsakoletna priznanja za kakovost, ki jih dobiva na ocenjevanjih po Sloveniji. Ob sprejemu smo se posladkali z medico in medenjaki. Prideluje različne vrste medu: cvetlični, akacijev, kostanjev, lipov, gozdni in hojev. Pridobiva še cvetni prah, matični mleček ter propolis. Izdeluje tinkturo propolis in mešanico medu, cvetnega prahu, tinkture propolis ter matičnega mlečka. Po obširni razlagi o vrstah panjev, življenju in delu čebeljih družin smo tudi poskusili različne vrste medu. V delovnem prostoru smo si ogledali opremo za čebelarjenje. V dobro založeni in lepo urejeni trgovini z izdelki iz medu smo le-te tudi kupili.

Po kosilu v prijazni gostilni smo se s krajevno vodičko sprehodili po mestnem jedru Slovenskih Konjic, ki se deli na Stari in Mestni trg. Stari trg je v zavetju mogočne cerkve svetega Jurija, ki ima bogato zgodovinsko vrednost, o kateri nam je veliko povedala vodička. Poseben

čar daje mestu potok Gospodična z legendo o konjiškem zmaju. Celoten trg je danes zaščiten ter spada pod spomeniško varstvo. Stavbe v njem so kulturni spomenik.

Čas nas je preganjal in pozno popoldne smo se peljali mimo Špitaliča pri Slovenskih Konjicah in se po obširni razlagi z zelo prijetno turistično vodičko sprehodili po Žički kartuziji in muzeju. Nekdanji samostan kartuzijanskega verskega reda leži v dolini sv. Janeza Krstnika. Kartuzija je nastala okoli leta 1160.

V 15. in 16. stoletju je bila v času razcveta. Leta 1782 je cesar Jožef II. ukinil samostan in tako je bilo vse prepuščeno propadu. Sedaj se v Žički kartuziji že veliko let počasi opravljajo obnovitvena dela za turistične namene. /sedaj cerkev/ in V ta nedotaknjeni del narave se vrača življenje in zavedanje, da je nekdanj tukaj stalo nekaj zelo pomembnega. Po celodnevem poučnem izletu v vedrem vremenu smo se po 21. uri srečno pripeljali v Logatec.

Marinka Petkovšek

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.

Ps 73,28

Širca Marija Ana

Popović Zorica

Nagode Jožefa

Musec Marija

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

RAZVEDRILO

Besede iz levega stolpca poišči in prečrtaj v razpredelnici v vseh smereh. Črke, ki bodo ostale, po vrsti vpiši v spodnjo vrstico in dobil boš vodno vozilo.

FLAMINGO

GRAVER

GRIPA

IZPITEK

LAZAR

MEZGA

MIRZA

PAGAT

PAPIR

PIRHI

STILIZEM

TACEN

ZASEG

ŽENICA

TROS

I	T	R	O	S	K	Ž	P
E	H	A	G	Z	E	M	G
N	R	R	N	N	T	R	E
M	E	Z	I	L	I	T	S
I	V	C	M	P	P	A	A
R	A	Z	A	L	Z	G	Z
Z	R	P	L	T	I	A	D
A	G	A	F	L	I	P	N

VODNOVOZILO:

--	--	--	--	--	--	--

SMEJALNICA

Pacientka pri zdravniku: »Doktor, kaj je treba storiti, če me slučajno piči kača?« Zdravnik: »V ugriznjeno mesto je treba vrezati in ven posesati strup.« Pacientka: »Kaj pa, če me kača piči od zadaj?« Zdravnik: »Potem pa lahko ugotovite, ali imate kaj dobrih prijateljev.«

Sosed se pritoži bližnjemu sosеду: »A veš, da so prišli na dom policisti in rekli, da je moj pes zasledoval nekoga na kolesu in ga želel ugrizniti. Pa sem jim kar takoj povedal, da to zagotovo ni bil moj pes. Ker moj pes ne zna voziti kolesa.«

Prijateljica prijateljici: »Slišala sem, da si se poročila z boksarjem. Kakšen pa je?« »Ne znam ga opisati, ker pride po vsaki tekmi drugačen domov.«

D.K.